

на любов и приключения; той умира от глад и болест. През живота на поета творенията му не биват признати и това много е измъчвало Малчевски. Нещастieto в живота, неговите страдания и скърби се преплитат в поемата му с романтическо движение. Благодарение нейната народна форма в последствие поемата добива широка популярност.

„Веслав“ и „Мария“ са издадени безчислено пъти и в преводи на славянски езици запазват своята прелест. Това са две скъпоценни поезии в полската литература, които служат за изходен пункт на полската поезия в XIX век.

Литературен вожд на украинската школа е вечно недоволения Северин Гошчински, умрял в 1876 година; той е революционер, който не се бои от гладна смърт; него го считат за бивши не политически честолюбец, ала с силен характер, всякога и на всежде останал верен на своите убеждения. Между другите представители на тази школа заслужава да се спомене Залески (1802-1886), наречен „украински славей“, художник на настроение, и Михаил Грабовски (1805-1863) който пише повести в духа на Валтер Скот. Грабовски (у поляците има няколко писатели с тази фамилия) е сътрудничил в московския „На джното“ на Аксакова и, освен това, е выдающ критик, който се занимава с народният елемент в полската литература. В своите исторически романи Грабовски е повече историк и археолог от колкото художник; у него се чувствува често липсата на творчески замисъл.

Най-непосредствен из украинците трябва да се признае Северин Гошчински. Негова „Замък Канев“ (1828) г. е преведен на няколко езици. Гошчински е в числото на водителите на полското възстание през 1830 година и взема участие на 29 ноември, когато бива нападнат замък Белведер и великия княз Константин. Той е „един от тримата поети, тримата офицери и петия студенти“ които предизвикват революцията през 1830 година,

„Замък Канев“ — това е сърдечна изповед на агитатора, чийто дух се бори с могъщите страсти и е потресен от страшните събития. Читателя се заразява от увлечението на автора, особено при четене кървавите и страстни любовни сцени. Ужасът, мрачните настроения, възстанието, потресающите сцени на смъртта — всичко това озадачено от страшния блясък на пожара, създава в някои места силно драматическо впечатление. Тук изпъква несъмненият триумф на Байрона и романтизма, макар действието да се развива в средата на хайдамаците.

Гошчински ни пренася в епохата на хайдамашкото възстание през 1768 година; неговите нерви укрепват през времето на пребиванието му сред горците татари, ала негова